

[Knud Kristensen.]

faa den størst mulige Afsætning af vore Eksportvarer til Tyskland.

Det er mig umuligt at se, at den højtærede Udenrigsminister fører noget Bevis for denne sin Paastand. Ministeren henviser først til en Tale, han holdt i Radioen i Sommer. Jeg maa protestere imod, at en Tale, som er holdt i Radioen og ikke foreligger trykt efter Ministerens Manuskript, og som man derfor kan løbe fra, og med Hensyn til hvis Indhold der kan diskuteres, fordi man maa støtte sig paa Hukommelsen, skulde kunne danne Grundlag for Sagens Behandling her i Rigsdagen. Her maa vi have anderledes fast Grund under Fødderne. Selv om der er mange, der hører den højtærede Udenrigsminister i Radio, og ogsaa mange, der finder, at det er en Nydelse at høre ham, hvad Formen angaar, er der jo da ogsaa nogle, som ikke har Tid til det og maaske ikke har Lyst til det, og de har ogsaa Krav paa at faa Oplysning om Regeringens Stilling og Begrundelsen for denne Stilling paa en saadan Maade, at de kan se, hvad der virkelig er sagt, og ikke paa en saadan Maade, at man mere eller mindre kan bortfortolke det eller løbe fra det.

Betragter vi nu Mulighederne for Eksport til Tyskland, kan jeg ikke se rettere, end at der er to Grunde, som med Rette kan fremføres for en Begrænsning paa dette Omraade. Den ene er, at Tyskland ikke i tilstrækkelig Grad har villet have vore Varer. Er det Tilfældet, er det jo klart, at Regeringen er sagesløs, for den kan ikke paatvinge Tyskland en Varemængde, som det ikke ønsker. Den anden Grund er, at der ikke hos de danske Forbrugere er Vilje og Evne til at bruge disse Varer i tilstrækkeligt Omfang. Hvad nu det første angaar, Tysklands Vilje til at aftage vore Varer, fremhævede den højtærede Udenrigsminister, at naar dette Forhold skulde bedømmes, saa var det ikke, hvad man hørte fra den ene eller den anden Tysker, selv om han var Medlem af Regeringen eller en anden højtstaaende Person inden for det tyske Styre, man skulde lægge Vægt paa; nej, det, man skulde lægge Vægt paa, var, hvad de Regeringsorganer, der var sat til at forhandle, vilde. Det vil jeg slet ikke benægte. Det er selvfølgelig til syvende og sidst det afgørende, hvad de vil. Men hvad vil de? Det kan Offentligheden jo ikke faa nogen Kundskab om. Vi kan kun faa Udenrigsministerens Opfattelse af, hvad de vil, og de, som har det mindste med Handel at gøre, ved meget vel, at man meget nemt kan fremskaffe et Afslag, enten ved mindre

god Vilje eller ved mindre god Evne til at forhandle. Men jeg vil gøre den højtærede Udenrigsminister opmærksom paa, at denne Udtalelse af Ministeren var rettet til det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram, som havde fremført Udtalelser, saa vidt jeg forstod, fra højtstaaende, indflydelsesrige tyske Personligheder om, at de ønskede en større Afsætning til Tyskland af danske Varer. Naar Ministeren siger, at i de samme Dage fik de Afslag fra de Regeringsorganer, som i denne Forbindelse var afgørende, saa vil jeg dog gøre Ministeren opmærksom paa, at dette Afslag jo netop fremkom under Hensyn til, at vi ikke havde opfyldt den Købeforpligtelse, som de havde ventet og vi havde haabet, at vi kunde opfylde. Og det var jo ikke det, det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram paastod, at de vilde købe, uanset om vi vilde købe mere. Nej, det som laa bagved, var netop dette, at naar vi vilde købe i samme Forhold som de, saa var de villige til at købe. Jeg vil gerne have en bestemt Udtalelse fra Udenrigsministeren om, at de har nægtet at tage de Tillægs-kontingenter, som de i Forvejen var gaaet ind paa at tage, naar vi sikrede og ogsaa i Realiteten gennemførte Køb i samme Forhold. Saa først kommer Ministerens Indvendinger efter min Opfattelse i Betragtning.

Men for øvrigt er det jo ikke Tysklands Købevilje, der i Øjeblikket er aktuel for os. Det er vor Købevilje i Tyskland, der i hvert Fald i det sidste Aar har dannet Grænsen for vor Afsætning til Tyskland. Og spørger vi da: Har Ministeren gennem sine Udtalelser bevist, at vor Købeevne og Købevilje over for Tyskland ikke var større end den, der har fundet Udtryk i vore Indkøb? — saa vil jeg for mit Vedkommende sige, at jeg kan ikke se, at Ministeren gennem sine Udtalelser har ført noget som helst Bevis herfor. Ja, det er endogsaa min Opfattelse, at Ministeren gennem sine Udtalelser i ikke ringe Grad har bestyrket Sandsynligheden for, at saadan større Købeevne og Købevilje i det danske Samfund var til Stede.

Jeg skal anføre nogle enkelte Kendsgerninger. Ministeren hævdede, at der var udstedt et Antal Attester, der var tilstrækkeligt til at dække de Indkøb, vi skulde foretage, hvis det blev udnyttet fuldt ud. Men nu er det jo en Kendsgerning, som ikke er af ny Dato, at disse Attester ikke bliver udnyttet i fuld Udstrækning, og det kan forklares paa mange forskellige Maader. Der kan være mange Ting, der spiller ind, f. Eks. et for sent